

HVORDAN FÅR JEG EN NÅDIG GUD? Niels Ove Vigilius - "Vejen mellem afvejene"

Når Gud kommer til os i sit ord og ved sin Ånd, bliver kun én ting af betydning for os: Skal jeg leve eller dø? Hvad vil Gud mig? Forbande eller velsigne? Ramme mig med sin vrede eller bevise mig sin kærlighed blot?

Når vi står for Guds domstol på den yderste dag, bliver alt andet ligegyldigt i sammenligning med det ene: Skal jeg fordømmes eller frikendes? Frelses eller fortabes? Hvilke ord skal jeg høre af Hans mund: »Kom hid, du min Faders velsignede! Og arv det rige, som har været dig beredt, fra verdens grundvold blev lagt« - eller: »Gå bort fra mig, du forbandede! Til den evige ild«?

Hvad afgør det spørgsmål for dig og for mig?

Det giver Paulus os svaret på såvel negativt som positivt i Romerbrevets første kapitler.

VED TROEN ALENE

Hele fremstillingen og sprogbrugen i Romerbrevets første hoveddel er bestemt af den situation, som Paulus ser for sit indre blik, og som vi også må holde os for øje for at forstå det, som her står skrevet, ret. Den situation, Paulus hele tiden har i tanke, er: Mennesket for Guds domstol. Så føres først hedningerne ([1,18-32](#)), dernæst jøderne (2,1-3,8) og til sidst hele slægten under et (3,9-20) frem og får deres sag prøvet, inden kendelsen afsiges: De findes skyldige og står under anklage alle sammen! Hele slægten står strafskyldig for Gud - uden forskel og uden undtagelse! »*Alle har jo syndet og mangler herligheden fra Gud*« ([3,23](#)). Det vil sige: Vi har mistet alt det, som er ære værd for Gud. Der er intet hos os, som holder mål i Guds øjne. Derfor kan heller ingen af os bestå for Gud, men er udelukket fra Hans samfund. Heller ikke i kraft af noget af det, vi selv anstrenger os med at være og gøre, har vi nogen som helst mulighed for nogen sinde at nå til at skue Gud i hans herlighed og delagtiggøres med Ham i den. »*Thi i Guds øjne vil intet menneske blive retfærdiggjort af lovgørelser*« (3,20).

Når Gud i sin hellige lov har sagt: »*Du må ikke skaffe den ret, som har uret*« ([2. Mos. 23,7](#)) og: »*Den, der har ret skal frikendes, den skyldige dømmes*« ([5. Mos. 25,1](#))- hvordan skal vi da kunne bestå for Guds domsto og undgå at blive fordømt til syndens bitre løn: den evige død og pine?

Det er alene muligt i kraft af den retfærdighed fra Gud, vi hverken selv har præsteret eller i nogen måde medvirket eller bidraget til, men som Gud selv har tilvejebragt for os. Det er den retfærdighed, som nu er åbenbaret og skænket os i evangeliet, hvori Gud lader os høre, at vi »*bliver retfærdiggjorte uforskyldt af Hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus, hvem Gud ved Hans blod fremstillede som sonemiddel ved tro*« (3,21-25).

I disse ord er sagt os noget aldeles afgørende

- 1) om frelsens indhold,
- 2) om frelsens grund og
- 3) om frelsens vej eller måden, den bliver os til del på.

Frelsens indhold

Om frelsens indhold siges det her ganske klart, at den består i Guds retfærdiggørelse af mennesket. Det græske ord for »retfærdiggørelse« er en juridisk term, der bruges om den frifindelsesdom, der afsiges i retten over den, der er fundet ikke-skyldig. Han anses, dømmes og erklæres for retfærdig at være. Den betydning har ordet også i Romerbrevets sammenhæng. Guds retfærdiggørelse af os består altså ikke deri, at Han bevirker en forandring af os fra at være uretfærdige til at være retfærdige i os selv. Den består derimod i, at Gud anser og erklærer os, som i os selv er ugudelige og uretfærdige, for at være uden synd og skyld og for at stå fuldkomment retfærdige for sig i

Kristus. Det siges direkte i Rom. 4,5 og tydeliggøres af Paulus i hele dette kapitel. Den retfærdighed, der her er tale om, og hvori vi alene kan bestå for Gud, er ikke vor egen frembringelse eller besiddelse, men en fremmed retfærdighed, der bliver os tilregnet for Jesu Kristi skyld. Denne Guds retfærdiggørelse af os omfatter både et negativt og et positivt moment:

- 1) en ikke-tilregning af synd = syndernes forladelse (4,7-8) og
- 2) en tilregning af retfærdighed = Kristi retfærdighed (4,5-6).

Det er to sider af samme sag. Det er heri, frelsens indhold og selve saligheden består.

Frelsens grund

Om retfærdiggørelseris og frelsens grund siges tre helt afgørende ting i Rom. 3,24: Den bliver os til del

- 1) uforskyldt,
- 2) af Hans nåde og
- 3) ved forløsningen i Kristus Jesus.

Uforskyldt:

Det græske ord, som her er oversat med »uforskyldt«, er i [Johs. 15,25](#) gengivet med ordene, »uden grund«. Det vil sige, at Gud ifølge det, som her står skrevet, fælder frifindelsesdom over os, ugudelige og uretfærdige syndere og erklærer os for fuldkomment rene og retfærdige for sig, uden at der findes nogen grund dertil hos os. Det sker ikke på grund af, hvad vi selv har været eller gjort. Det sker uden at der findes noget grundlag derfor i noget af det, vi nu er og gør. Det sker ligeledes uden hensyntagen til, hvad vi engang ved Guds nådes og Helligåndens kraft skal blive. Den syndstilgivelse og den retfærdighed, der her er tale om, skænkes os af Gud som ufortjent gave.

Af Hans nåde:

Dette udtryk understreger end mere, at »Guds retfærdighed« bliver os tilregnet og skænket frit og for intet = gratis, uden nogen form for modydelse fra vor side. Guds retfærdiggørelse af os har sin grund alene i Guds eget hjerte, i Hans helt ufortjente godhed og gunst imod os.

Ved forløsningen i Kristus Jesus:

Om end vi retfærdiggøres »gratis« og »uden grund« dertil i os selv, så sker det dog ingenlunde uden grund overhovedet eller uden at have kostet nogen noget som helst. Tværtimod. Guds frifindelsesdom over os har kostet dyrt og kan alene finde sted, fordi prisen derfor er betalt! Den sker alene i kraft af »forløsningen i Kristus Jesus«, dvs. den »løskøbelse« af os fra syndens, dødens og Djævelens magt, som fandt sted, da »Menneskesønnen« gav sit liv som »løsesum« for os (jvf. [Matt. 20,28](#)). Det var den pris, det kostede Faderen og Sønnen at frelse os fra alle vore synder og fra alle syndens følger i tid og evighed. Det er alene i kraft af Kristi blods udgydelse til soning for vore synder (3,25), at Gud nu på fuldt retfærdigt grundlag kan »retfærdiggøre den, som har tro på Jesus« (3,26).

Frelsens vej

I kraft af Kristi stedfortrædende aktive »opfyldelse af alt, hvad ret er« (jvf. [Matt. 3,15](#) og [Gal. 4,4-5](#)) og Hans passive fyldestgørelse for alle vore synder ved sin uskyldige lidelse og død i vort sted, »så er der nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus« ([Rom. 8,1](#)).

Hvem er så det: hele slægten eller kun en del af den? Alle mennesker simpelt hen eller kun nogle iblandt dem?

Skriftens svar på det spørgsmål er helt entydigt og klart: Forløsningen i Kristus Jesus er sket for alle og har gyldighed for alle - uden forskel og uden undtagelse ([Rom. 5,18-19](#); jvf. [2. Kor. 5,14 og 19](#) samt [1. Johs. 2,1-2](#)). Men den får ikke samme frelsende virkning for alle. Mange får ingen frelsende gavn og glæde af den. Hvorfor ikke? Når Gud i Kristus har tilvejebragt forløsning for alle og i evangeliet kundgjort denne frelse som fuldbragt for alle - hvorfor bliver så alligevel ikke alle mennesker frelst?

Svaret er ganske enkelt dette: Fordi de fleste ikke tror, men lader hånt om, hvad de hører. Andre ved måske både god besked med den i Kristus fuldbragte frelse og holder også det, de har hørt herom, for sandt. Men selv bryder de sig ikke om det. Den rigtige kundskab, de har og holder for sand, har ikke ført dem ind i troens frelsende samfund med Jesus, og så får de heller ingen frelsende gavn og glæde af det, Gud selv har tilvejebragt for og skærket os i og med Ham (jvf. [Hebr. 2,1-3](#) og 10,38-39; [Johs. 3,36](#) og [1. Johs. 5,11-13](#)).

De, som det er tilfældet med, står ikke retfærdige for Gud »i Kristus«, men som fortabte og fordømte for Gud »i Adam« (jvf. Rom. 5,12-21). Det helt afgørende spørgsmål for os er derfor, om vi for Guds åsyn findes »i Adam« eller »i Kristus« for alt efter, om det ene eller det andet er tilfældet med os, så står vi enten i nåde hos Gud eller også under vrede. Det er derfor intet mindre end vor evige frelse eller fortabelse, som hermed står på spil.

Af naturlig fødsel er vi alle »i Adam« og står dermed i *vredens stand* hos Gud. Alene ved genfødselsens under, dvs. ved troen på Jesus, går et menneske over fra at være »i Adam« til at være »i Kristus« og dermed også fra at stå fortabt og fordømt i vredens stand til at stå retfærdig og salig for Gud i nådens stand. Denne afgørende sandhed kommer entydigt og klart til udtryk gennem hele Skriften.

Hvordan bliver altså den enkelte af os på frelsende måde delagtiggjort i den »retfærdighed fra Gud« , som i Kristus er tilvejebragt for os alle og i evangeliet kundgjort for og skænket til os alle? Det sker ved troen alene! (jvf. [Rom. 3,22. 25 og 26](#)). Vel at mærke: ikke på grund af troen, men *ved* troen på Jesus Kristus. Troen i sig selv er ingenting og magter ingenting. Den har frelsende betydning alene i kraft af Kristus og Hans fuldbragte værk, som vi i troen tager vor tilflugt til, griber og fatter om, hænger ved og stoler på. Den, som gør det, bliver aldrig gjort til skamme ([Rom. 10,11-13](#)). Han har intet at frygte ansigt til ansigt med Gud - hverken her og nu eller for Guds domstol på den yderste dag. For den, som tror på Jesus, har en nådig Gud og bliver retfærdiggjort - uforskyldt - af nåde - ved forløsningen i Kristus Jesus!

Ren og retfærdig, Himmelen værdig
er jeg i verdens frelser alt nu.
Ordet forkynder, at mine synder
kommer Han aldrig mere i hu.
O, jeg er frelst og salig, fordi
Sønnen har gjort mig virkelig fri!
Fri nu fra nøden, dommen og døden.
Amen, halleluja!

(Ole Brattekaas, 1895)

(Af Niels Ove Vigilius fra "Vejen mellem afvejene" DBI 1981 - Shafan 31.08.12)